

On Altıncı Mektub'un Zeyli'nde anlatılmak istenen husus nedir, izah eder misiniz?

O zamanın müstebit idarecileri Üstad'ı siyasi ve içtimai açıdan bir tehlike, bir rakip olarak görüp;, haksız bir şekilde baskı ve zulümlerle sindirmeye çalışıyor, mutlak bir tecrid ile insanlarla görüşmesine mani oluyorlardı. Tazyik ve zulümlerine sebep olarak da Üstad'ın şahsının elli bin asker kuvvetinde olmasını gösteriyorlardı.

Üstad bu ahmak idarecilere cevaben şöyle diyor:

"Ben değil elli bin asker kuvvetinde, bir asker bile benden elli defa daha kuvvetlidir."

Zira yetmiş yaşlarında, akraba ve dostlarından tecrid edilmiş, hasta ve çaresiz bir adam kime ne zarar verebilir. **"Kapıma bir asker koysalar, benimle baş edebilir"** diyerek, maddî kuvvet açısından gayet zayıf ve kuvvetsiz olduğunu beyan ediyor.

Üstad ikinci olarak şöyle diyor:

"Şayet korkunuz mesleğimden ve Kur'an'a ait dellallığımdan ve kuvve-i maneviye-i imaniyeden ise, elli bin nefer değil, yanlısınız! Meslek itibariyle elli milyon kuvvetindeyim, haberiniz olsun!"(1)

Yani benim Kur'an'dan aldığım hakikat dersleri öyle kuvvetlidir ki, sizin maddi gücünüz ve ordularınız bu hakikat karşısında hiçbir halt edemez. Bu noktadan değil siz, bütün Avrupa fen ve felsefesi ile karşıma çıksa, hepsinin fikirlerini çürütür, Allah'ın izni ile yerle bir ederim. Bu hususta benimle baş edemezsiniz, diyerek onlara meydan okuyor. İslam ve imanın izzetini o zındık müstebitlere karşı gösteriyor.

Dünya tarihinde idareciler maddi kuvvetle insanları en fazla elli atmış yıl idare edebilmiştir. Ama kalbe ve gönüllere hitap eden fikirler ilelebet devam etmişlerdir. Üstad Hazretleri; **"Belki benim maddi bir gücüm yok, ama imanım ve Allah'a olan tevekkül ve intisabım sizin saltanat ve siyasetinizden daha güçlüdür."** diyor.

Şimdi Üstad Hazretlerinin yazmış olduğu Risale-i Nurlar elliden fazla dile çevrilmiş, elden ele ve ilden ile dolaşırken, ona baskı ve zulüm yapan, hapslere atan, sürgüne gönderen dinsiz komiteler, toprak altında azap görmektedirler; isimleri de tarihin çöplüğünde unutulmaya mahkûm olmuştur. Zorbalık ve kaba kuvvet ile fikirler sönmez, hakikatler pes etmez.

Üstad'a bu zulüm ve işkenceleri reva görenler, fikrî cereyanları kuvvetle, ilmî intibahları cehaletle boğmak ve nur-u imanı söndürmek istiyorlardı. O zavallılar bilmiyorlardı ki, küfrün imana, kuvvetin fikre, cehlin ilme, zulmün Hakk'a galebesi asla mümkün değildi. Fikrî cereyan ve nur-u intibah; kuvvet, cebir, zulüm ve cehalet altında boğulmadı, bilakis, daha ziyade kuvvet buldu ve tenevvüre başladı. Hak ve hakikat cehlin korkunç ve katmerli karanlıklarından güneş gibi sıyrılarak aktar-ı âlemi tenvir etti. O ilim güneşi kudret huzmeleriyle kör gözleri bile kamaştırdı. Lisanından dökülen marifet nurları akılları celb ve cezb etti. Ancak, fazilet ve hakikatten hoşlanmayanlar o nurdan korktular, ürktüler, ona bakamadılar ve onu üfleyerek söndürmeye çalıştılar, fakat kendileri söndüler. Çünkü Hakk'ın yaktığı nuru, söndürmeye kimsenin gücü yetmez.

1) bk. [Mektubat, On Altıncı Mektubun Zeyli.](#)